

Paraschiv Popescu

Dr. Teodora GIURGIU¹
Drd. Silviu-Daniel NICULAE²

DIN ELITA CLERULUI MILITAR – PREOTUL LOCOTENENT-COLONEL PARASCHIV POPESCU

Preotul Paraschiv Popescu s-a născut la 7 decembrie 1906, în comuna Ungheni, plasa Teleorman, județul Argeș, în familia lui Nicolae și a Filofteiei.

La 24 februarie 1933, s-a căsătorit cu domnișoara Filofteia Georgescu, în comuna Mihăilești, județul Vlașca. Soții Popescu au avut o fiică – Mariana, născută în Pitești, la 9 ianuarie 1942.

A fost absolvent al Facultății de Teologie, vorbitor de limbă franceză³.

Prima „Foaie calificativă” a fost semnată de comandantul

Regimentului 2 Fortificație, colonelul Constantin Vissarion, vizând intervalul 1 februarie-31 octombrie 1940:

„I. Aptitudini fizice⁴. Cu o înfățișare impunătoare, sănătos și foarte rezistent. În concluzie: aptitudini fizice bune. II. Aptitudini militare. Hotărât, energic, cu multă voință, putere de muncă, în care perseverează. Caracter deschis. În concluzie: aptitudini militare bune. III. Capacitate. Foarte inteligent și foarte cult; a dovedit-o prin numeroasele conferințe naționale, patriotice, morale și religioase ținute trupei. Dotat cu un remarcabil spirit de observare. În concluzie: foarte capabil. IV. Educație militară. Disciplinat în ținută, vorbe și fapte, un frumos spirit militar, cu mult prestigiu și plin de patriotism. Bun camarad, iubit de ofițeri și de ostași, duce o viață frumoasă, care impune corpului ofițeresc. Leal, demn, modest. Moral. V. Îndeplinirea serviciului. De la venirea în regiment, a depus în întreaga zonă a regimentului de 36 km front, fără odihnă și fără preget, de la o cazemată la alta, o activitate rodnică, contribuind cu sufletul la educația trupei și dezvoltarea spiritului național-creștinesc. Și-a apropiat sufletește ostașii, care căutau să-l aibă cât mai mult în mijlocul lor. A oficiat liturghii, Te Deum-uri și toate slujbele religioase la Marghita și pe zonă, predicând, conferențind și stând de vorbă cu ostașii, îndemnându-i spre bine, frumos, adevăr și iubire de Țară. În perioada iulie-august a.c., când regimentul a intrat în dispozitivul operativ și ulterior pe timpul evacuării din teritoriul cedat, a fost continuu în mijlocul trupei, activând cu exemplul, cu sfatul și cu îndemnul sale, pentru menținerea disciplinei, spiritului de sacrificiu, spiritului ostășesc, religios și național-patriotic. VI. Relațiuni diverse. În curs de stagiul. VII. Concluzii. Preot militar foarte bun. VIII. Propuneri. Nepropozabil”⁵.

Generalul Nicolae Ghineraru⁶, comandantul Brigăzii 1 Fortificații, a contrasemnat notarea: „Preot militar foarte bun”.

Preotul căpitan Paraschiv Popescu a fost transferat în garnizoana Hațeg, la 1 noiembrie 1940, unde a activat până la 31 martie 1941. A fost numit confesor la Batalioanele 10 și 16 Vânători de Munte din garnizoană și la Batalionul 9 Vânători de Munte din garnizoana Vulcan, unități din organica Corpului 5 Vânători de Munte.

„La toate unitățile a ținut ostașilor numeroase conferințe cu subiect religios, moral și național-patriotic, contribuind în bună-măsură la educația și dezvoltarea spiritului național-patriotic și religios al ostașilor. S-a remarcat, în special, în timpul iernii, pe un ger foarte mare, participând la depunerea jurământului ostașilor

din Batalionul 9 Vânători de Munte, la altitudinea de 1.500 m, la cabana din Pasul Vulcan, fiind un exemplu pentru ostașii care îl așteptau în mijlocul lor, sus la munte, unde își făceau pregătirea de război. A oficiat Sf. Liturghie și Te Deum-uri în toate zilele de sărbătoare și, în special, cu ocazia sărbătorilor naționale, predicând și sfătuind ostașii la credința în Dumnezeu și iubirea de Tron și de Țară. În concluzie, a dovedit tot timpul o activitate rodnică în mijlocul Grupului 5 Vânători de Munte, pentru care îl califică ca un preot militar bun. Fiind nou în grad, nepropozabil” – consemna în „Foaia calificativă”⁷ comandantul Grupului 5 Vânători de Munte și al garnizoanei Hațeg, colonelul Grigore Bălan⁸.

Între 1 aprilie și 16 iulie 1941, preotul căpitan Paraschiv Popescu și-a desfășurat activitatea în garnizoana Pitești. Deși pentru o perioadă relativ scurtă, comandantul garnizoanei, locotenent-colonelul I. Gogulescu, i-a făcut o amplă caracterizare: „I. Aptitudini fizice. Armonios dezvoltat, deplin sănătos, foarte rezistent și cu o înfățișare dintre cele mai plăcute și impunătoare. În concluzie: aptitudini fizice foarte bune. II. Aptitudini militare. Caracter integru, drept și iubitor. Voința tare. Dezbrăcat de orice interes, idealist până la sacrificiu. În concluzie: aptitudini militare foarte bune. III. Capacitate. Cu o pregătire intelectuală acumulată prin studii multiple, cu o inteligență fină și ascuțită, dublate printr-un talent oratoric și muzical, dotat fiind cu o voce caldă, puternică, duioasă. Produce multă simțire și transformare prin conferințele național-patriotice, predicile religioase și serviciile liturgice ținute atât trupei, cât și ofițerilor. Spirit fin și vioi, nu scapă notele slabe ce se furișează în suflete, fără a nu le reeduca. Element de elită, de muncă perseverentă. În concluzie: capacitate foarte mare. IV. Educație militară. Întrunește admirativ toate calitățile sufletești ale unui desăvârșit preot militar. Respectuos, virtuos, demn și leal, iar pe deasupra de o modestie atât de frumoasă, care impresionează și impune ca exemplu. Muncitor, conștiincios, echilibrat în vorbă și faptă, trăiește precum vorbește o viață demnă de adevărat părinte sufletesc, din vorba și fapta căruia se dă hrana sufletească ostașilor ce-l iubesc, doresc și caută să-l aibă cât mai mult lângă ei. Camarad excelent, cinstit și discret. Înflăcărat patriot, spirit militar frumos, posedă cultul onoarei, care face cinste Preoției Militare și Oștirii. În concluzie: educație militară foarte bună. V. Îndeplinirea serviciului. Venit în garnizoana Pitești la 1.IV.1941, a desfășurat o activitate zi de zi, în conferințele național-patriotice, predici și servicii religioase ținute la cele trei regimente, precum și la Spitalul Militar, unde de cele mai multe

ori a rămas la căpătâiul bolnavilor, cărora le-a dat din doctoria sufletească, care înviorează trupul. Inimă simțitoare și caldă aplecată către cei umili și slabi, samaritan milostiv, părinte sufletesc prin excelență, misionar neobosit, este exemplarul rar al Clerului Militar. Cu o cultură adâncă și cu o psihologie perspicace, a ținut foarte reușite conferințe religioase la Școala Militară de Ofițeri de Artilerie, elevilor și în fața întregului corp ofițeresc al școlii, tratând subiecte pe cât de subtile, pe atât de instructive și educative, căutând să armonizeze Patria Cerească cu Patria Pământescă și să pună accentul întotdeauna pe nota cea mai de actualitate. Dar ceea ce formează progresul asistenței religioase în garnizoană este acel contact permanent ce l-a ținut cu trupa. Peste orele programului a asistat la mesele de prânz și seara, în fiecare zi, la câte un regiment, iar seara, la ora rugăciunii, trecând din dormitor în dormitor, s-a întreținut cu ostașii nu numai asupra îndatoririlor lor militare, ci și despre cei de acasă, ai lor, recreându-le și întărindu-le sufletele, așa încât ostașii îl caută cu iubire și respect, ascultându-l și urmându-i sfaturile. Legătura aceasta nevăzută a sufletului său cu sufletul ostașilor, ce-i privește și-i tratează ca pe niște frați, este strânsă și are o pasiune de a nu o expune în vederea evidențierii și de a o ține cât mai discretă, ca și însăși întreaga sa ființă modestă și discretă. A împărțit din solda sa cărți, broșuri religioase, cruciulițe și iconițe, neuitând nici pe cei din închisori și nici pe copiii de trupă, pe care îi aducea regulat, citindu-le din Sfânta Scriptură, formând cu ei o adevărată școală de pregătire sufletească. S-a ocupat și de înzestrarea materială a Serviciului Religios, procurând veșminte și cărți, care lipseau cu desăvârșire în garnizoană. În tot timpul și în tot locul este nelipsit de la datoria, pe care și-o îndeplinește cu multă pasiune, urmărind zi de zi să primenească sufletele ce-i sunt încredințate. Element de muncă intensă, seamănă din tezaurul său intelectual și sufletesc semințele ale cărui sol este în folosul Patriei. Perseverent, urmărește să ridice în garnizoană o capelă militară. Desfășoară o activitate bogată cu cuvântul și cu fapta și este în toate împrejurările la înălțimea cuvenită unui ideal slujitor al ostașului și al Patriei. VI. Relațiuni diferite. În curs de stagiu. VII. Concluzii. Preot militar foarte bun. VIII. Propuneri. Nepropozabil⁹.

La 18 iulie 1941, a fost mobilizat la Regimentul 1 Vânători „Principele Moștenitor Ferdinand”. A însoțit în timpul campaniei unitatea, susținând moral și religios ostașii, îngrijind de cei răniți¹⁰.

Preotul căpitan Popescu s-a îmbolnăvit de febră tifoidă, fiind internat în spital (26 septembrie-29 noiembrie 1941) și apoi în concediu medical (29

noiembrie 1941-13 ianuarie 1942).

După această dată și-a reluat îndatoririle de confesor al garnizoanei Pitești. „I. Aptitudini fizice. Înfățișare distinsă și bine conformat. Sănătos și rezistent, va putea rezista greutăților unei campanii. Bune aptitudini fizice. II. Aptitudini militare. Dotat cu deosebit spirit de inițiativă și prevedere. Caracter distins, muncitor și cu multă voință. Bune aptitudini militare. III. Educația militară. Disciplinat, cu mult prestigiu și ascendent în fața trupei, foarte demn, moral, devotat serviciului și cu un deosebit simț al datoriei. Educație militară foarte îngrijită. IV. Îndeplinirea serviciului. În calitate de confesor al garnizoanei Pitești a oficiat toate serviciile religioase la serbările oficiale de la Catedrală, alături de preoții oficiali și de la corpurile de trupă. După un program aprobat de garnizoană, a făcut educația religioasă la unitățile din garnizoană și la Regimentul 1 Vânători de la Găești. În toate ocaziile a dovedit o solidă pregătire profesională și un real talent de predicator, având o foarte dezvoltată cultură generală și religioasă. Activitatea sa în corpurile de trupă a contribuit la întărirea sufletului soldatului și la educarea lui din punct de vedere moral și național-patriotic. [...] VII. Concluzii. Preot militar foarte bun și element de nădejde” – consemna în „Foaia calificativă” pe anul 1942, comandantul Artileriei Diviziei 3 Infanterie, colonelul I. Popescu¹¹.

Între timp a efectuat o misiune de suflet, fiind trimis să efectueze servicii religioase militarilor români internați în spitalele din Polonia – „S-a făcut o alegere din cele mai bune pentru această misiune” – aprecia același colonel Popescu.

Pentru întreaga sa activitate pe front a fost recomandat cu Ordinul „Steaua României” clasa a V-a cu spade în grad de Cavaler (1942).

Comandantul Diviziei 3 Infanterie, generalul Ioan Boițeanu¹², contrasemna notarea: „De acord cu aprecierile comandantului garnizoanei. Preotul cpt. Popescu Paraschiv se distinge în serviciu prin muncă și pricepere, înnobilând astfel haina ce o poartă. Foarte bun preot”.

„Foaia calificativă” pentru anul 1943¹³ conține aprecierile a mai multor comandanți.

„I. Aptitudini fizice. Înfățișare plăcută. Conformație bună. Sănătos și rezistent. Poate suporta greutățile unei campanii. Ținută îngrijită. Foarte bune aptitudini fizice. II. Aptitudini militare. Temperament vioi. Energic și cu sânge rece. Dotat cu o remarcabilă putere de muncă și voință. Prevăzător și cu inițiativă. Caracter deschis. Foarte bune aptitudini militare. III. Capacitate. Foarte inteligent. Judecată sănătoasă. Cu mult bun-simț. Posedă o foarte frumoasă cultură generală.

Înclinare vizibilă către studiu. Preot militar foarte capabil. IV. Educație militară. Disciplinat și cu prestigiu. Posedă simțul datoriei și al onoarei, într-un grad foarte înalt. Foarte bun camarad. Devotat serviciului. Foarte bun patriot. Leal, modest, integru. Manierat, sincer și drept. Preot militar foarte moral”.

Generalul I. Popescu, comandantul garnizoanei Pitești, pentru perioada 1 noiembrie 1942-18 mai 1943, adaugă: „În tot acest timp, preotul cpt. Popescu Paraschiv a continuat să îndeplinească funcția de confesor al garnizoanei Pitești. Mențin aprecierile foarte bune ce am făcut asupra acestui valoros preot în «Nota calificativă» ce i-am dat pe 1942. A dezvoltat o activitate spirituală foarte apreciată și foarte bine îndrumată. Element serios, moral, muncitor și devotat instituției. Este foarte bine pregătit din punct de vedere profesional și sufletesc. Foarte bun preot militar și element de nădejde și foarte util instituției”¹⁴.

Locotenent-colonelul Marin Dănescu, șeful de stat-major al Diviziei 3 Infanterie, pentru perioada 19 mai-1 septembrie 1943, aprecia: „A activat foarte intens pentru desăvârșirea educației morale la ostași, fie prin conferințe și convorbiri zilnice, ca și prin multiple servicii religioase. Grație stăruinței sale s-a putut obține folosirea capelei de la Cimitirul „Sf. Gheorghe” pentru diferite slujbe religioase săptămânale, la care să ia parte pe rând ostașii din garnizoana Pitești. Ceva mai mult, cu concursul R[egimentului] 1 V[ânători] s-a putut forma un cor foarte bun, care a dat răspunsurile la toate slujbele religioase, reușind să atragă astfel la biserică nu numai pe ostași, dar și o numeroasă populație civilă. În concluzie, preotul cpt. Popescu Paraschiv a desfășurat o activitate foarte rodnică în garnizoana Pitești și la toate unitățile militare. Foarte bun preot militar”¹⁵.

De la 1 septembrie 1943, preotul căpitan Paraschiv Popescu a fost numit confesor la Regimentul 1 Vânători.

Cel care a încheiat notarea de serviciu a fost colonelul I. Vartic, comandantul unității. „[...] a continuat să desfășoare aceeași prodigioasă activitate. Tot timpul în mijlocul oamenilor, fiindu-le un bun sfetnic și un neprecupețit îndrumător. Pe zonă, la Cincu Mare, deși regimentul a avut două cantonamente, preotul Popescu Paraschiv nu a ținut seamă de depărtare și nici de vreme, însoțind și aflându-se tot timpul printre ostași. A săvârșit, în fiecare sărbătoare, slujbe religioase pentru ostașii regimentului, la care a asistat și populația civilă”¹⁶.

Și în anul următor, preotul căpitan Popescu „a desfășurat o activitate spiritual-religioasă foarte mare. Ca preot al garnizoanei a ținut conferințe la fiecare

regiment și școală militară din Pitești. S-a făcut iubit de toți ostașii garnizoanei Pitești”¹⁷.

Împreună cu regimentul, de la 31 martie, a trecut la Armata de Operațiuni.

„Pe front [29 aprilie-19 august 1944 – n.n.] a depus o mare activitate, trecând pe la fiecare unitate pentru rugăciuni și conferințe. Cu această ocazie a dovedit mult curaj și abnegație, înfruntând primejdiile și timpul greu. Foarte bun preot militar” – consemna locotenent-colonelul Alexandru Dimitriu, loțiitorul comandantului regimentului¹⁸.

„[...] a luat parte la toate luptele ce le-a avut regimentul la N-V de Iași, cu ocazia cărora a dovedit devotament nețărmurit și înalt spirit de jertfă. În tot timpul, ori de câte ori situația a permis-o, a mers în mijlocul trupei și prin convorbiri a căutat să ridice moralul trupei, îndemnându-i și sfătuindu-i să lupte pentru Țară și Cruce. În timpul luptelor, înfruntând toate pericolele, a mers până în linia I-a, îmbărbătând ostașii. A depus o intensă activitate la înmormântarea ostașilor, depunând toată râvna pentru organizarea Cimitirului Eroilor Diviziei 3 de la Tețcani. Prin satele părăsite de preoți dinapoia frontului, a făcut slujbe religioase și-a ținut predici, căutând astfel, pe cât l-a ținut putința, să aline suferințele celor ce cu groază așteptau distrugerea lor. În concluzie, preot militar foarte bun din toate punctele de vedere” – nota comandantul regimentului, locotenent-colonelul Alexandru Dimitriu, în „Foaia calificativă”¹⁹.

Preotul căpitan Paraschiv Popescu a fost alături de regiment și în luptele purtate în Transilvania și Ungaria. „Prin calitățile sale sufletești și grija părintească arătată față de ostașii săi, s-a făcut iubit și apreciat de toți. Pătruns de simțul datoriei și fiind un perfect camarad, și-a pus de multe ori viața în primejdie în îndeplinirea datoriei sale de duhovnic. Toți ostașii căzuți au fost înmormântați prin grija sa. Mormintele lor au fost ornamentate prin străduința sa. În momentele de repaus ale trupei a fost întotdeauna în mijlocul soldaților, sfătuindu-i și explicându-le cuvântul Domnului. Pentru calitățile sale excepționale de adevărat părinte sufletesc al ostașilor R[egimentului] 1 V[ânători], îl calific foarte bun preot militar, care face fală Clerului militar” – încheia aprecierea anuală comandantului regimentului, colonelul I. Pambucol²⁰.

Pentru activitatea deosebită desfășurată în timpul luptelor a fost propus și i s-a acordat Ordinul „Coroana României” clasa a IV-a, cu panglică de „Virtute Militară” în grad de Ofițer (1945).

Între 31 ianuarie și 12 februarie 1945, preotul căpitan Popescu a activat sub comanda locotenent-colonelului Cornățeanu, care aprecia că „a continuat a

depune aceeași râvnă ca și în trecut. Continuu în mijlocul ostașilor, este alături de nevoile sufletești ale luptătorilor. Cu o cultură superioară și cu un suflet de adevărat duhovnic, m-a secondat în excepționale condiții până la data de 12 februarie, când, îmbolnăvindu-se grav de stomac, este evacuat²¹. Regimentul a simțit lipsa acestui brav duhovnic, sfetnic sufletesc al celor încercați în grelele lupte de iarnă. Calific pe preotul căpitan Popescu Paraschiv ca un foarte bun preot militar²².

A fost avansat la gradul de preot maior la 14 iunie 1945.

După spitalizare și binemeritata convalescență, preotul Paraschiv Popescu și-a reluat, la 15 iunie 1945, atribuțiile de confesor al garnizoanei Pitești, îndeplinind serviciul religios, asistând duhovnicește pe cei internați la Spitalul Militar Pitești și desfășurând ședințele de educație religioasă la Școlile de Ofițeri și Subofițeri de Artilerie, la Cercul Teritorial Argeș, la Legiunea de Jandarmi Argeș și la Secția Pompieri Pitești.

„La înapoierea de pe front a unităților operative, a executat programul de educație religioasă și la unitățile, care nu au avut preot. Activitatea religioasă a constat din servicii divine de toate felurile. Activitatea pastorală a constat din conferințe, predici, convorbiri. O dată pe săptămână a asistat la masa trupei, la fiecare din unitățile de mai sus. A luat parte la toate festivitățile cu caracter național, executând servicii religioase și a luat cuvântul ori de câte ori a reclamat momentul. A fost nelipsit de la adunarea ofițerilor pe cerc sau pe garnizoană. În toată activitatea arătată mai sus s-a evidențiat ca un foarte demn slujitor al altarului, ca un bine pregătit în cele duhovnicești și ca un foarte bun orator ortodox. Din toate notele obținute pe timpul războiului, rezultă că s-a purtat ca un brav ofițer, servind 13 luni pe front cu R[egimentul] 1 V[ânători], făcându-și datoria de duhovnic până în linia I-a²³.

În „Foaia calificativă” pe anul 1946 sunt menționate aceleași atribuții ca și în anul precedent: confesor al garnizoanei Pitești, al Școlilor Militare de Ofițeri și Subofițeri de Artilerie, al Spitalului Militar, al Cercului Teritorial, al Secției de Pompieri și al Legiunii de Jandarmi²⁴.

Perioada 1 noiembrie 1945-15 februarie 1946 este notată de colonelul Emil Ionescu, comandantul Cercului Teritorial Argeș: „A participat la toate festivitățile militare pe garnizoană, efectuând servicii religioase bine pregătite. În acest timp nu a fost pedepsit. [...] În concluzie: un foarte bun confesor militar, foarte bine pregătit pentru a executa conferințe religioase,

distingându-se, în special, la programul ce s-a executat la Școlile de Ofițeri și Subofițeri de Artilerie²⁵.

Perioada rămasă până la 31 octombrie a fost notată de locotenent-colonelul Emil Chercea, noul comandant al Cercului Teritorial Argeș. „A dezvoltat o activitate spirituală foarte apreciată și foarte bine îndrumată [...] S-a remarcat în special prin predici și conferințe și convorbiri foarte folositoare ținute ostașilor, dovedind o solidă pregătire profesională și un remarcabil talent de predicator. Prin activitatea sa pastorală a contribuit într-o largă măsură la întărirea sufletului ostașului și la educarea lui din punct de vedere moral și național-patriotic. A asistat și efectuat numeroase slujbe religioase la toate unitățile garnizoanei, luând parte la toate festivitățile cu caracter național sau militar. [...] În general, un foarte bun confesor militar, care se distinge prin pregătirea și activitatea sa²⁶.

Același locotenent-colonel Emil Chercea menținea aprecierile anterioare adăugând: „a activat foarte rodnic și intens, nu numai executând felurile și multiple servicii liturgice, dar, în special, pe tărâm educativ și pastoral a ținut f[oaarte] dese conferințe la ostași, cu rezultate f[oaarte] frumoase. Foarte activ, dinamic și cu multă inimă, n-a pregetat să facă servicii chiar în anume ore de odihnă, când i s-au cerut serviciile sale la multiplele unități și servicii ca C[ercul] Teritorial, Școala Militară de Artilerie, Spitalul Militar, Legiunea și Inspect[oratul] de Jandarmi. Foarte bun confesor militar, admirabil de bine pregătit și cu un remarcabil talent oratoric”, propunându-l, în baza Ordinului General nr. 11.011/1947, la înaintare „la alegere” la gradul de preot locotenent-colonel²⁷, grad conferit la 30 august 1947.

Ultima „Foaie calificativă” este pe anul 1947, fiind semnată de Alexandru I. Băjan, care consemna: „S-a remarcat prin modul deosebit cum a știut să câștige încrederea și sufletele ostașilor cu ocazia deselor convorbiri, a predicilor și a dezvoltării subiectelor de educație moral-religioasă și cetățenească ce i s-a încredințat. Foarte bine pregătit, inteligent și cu un deosebit și atrăgător talent oratoric. Nu are patimi și nu a fost pedepsit. A dat dovadă că este încadrat în concepțiile regimului democratic. A contribuit din convingere cu aparatul de educație prin scrieri de articole la gazeta de perete. În general este încadrat în noua gândire democratică. În concluzie: foarte bun preot militar și de nădejde²⁸.

A fost demobilizat la 15 septembrie 1947 și „șters din controalele armatei” pe 4 august 1948, în baza Legii nr. 177/1948.

FROM THE ELITE OF THE MILITARY CLERGY – THE PRIEST LIEUTENANT-COLONEL PARASCHIV POPESCU

Abstract: Called to the active staff of the Military Clergy with the rank of captain, priest Paraschiv Popescu distinguished himself by his special moral and clerical qualities,

being loved and respected by the soldiers and superlatively appreciated by his military commanders. He participated in both the Eastern and the Western campaigns, being decorated with the Orders „Star of Romania” and „Crown of Romania”. In addition to the pastoral activity carried out in the military units, he also considered the arrangement of the hero cemeteries.

Keywords: Paraschiv Popescu, priest, World War II, chapel, cemetery, civilian population.

NOTE

[1] Arhivele Militare Naționale Române.

[2] Doctorand al Universității Naționale de Apărare „Carol I”.

[3] Arhivele Militare Române (în continuare AMR), Fond Memorii tineri, dosar nr. crt. 18, f. 1.

[4] Sublinierile aparțin textului original – n.n.

[5] A.M.R., Fond Memorii tineri, dosar nr. crt. 18, f. 8.

[6] Ghineraru Nicolae (n. 14 decembrie 1888, comuna Dridu, județul Ialomița – d. 23 februarie 1969, București); absolvent al Școlii Militare de Artilerie și Geniu (1908-1910); grade militare: sublocotenent (1910), locotenent (1913), căpitan (1916), maior (1917), locotenent-colonel (1927), colonel (1934), general de brigadă (1939), în rezervă (1942); a participat la Primul și cel de-Al Doilea Război Mondial; între altele a fost comandant al Brigăzii 1 Fortificații (1938-1941), al Diviziei 10 Infanterie (1941), al Grupului Mobil de Etape nr. 1 (1942); prefect al județelor Neamț (1935-1939) și Botoșani (1943-1944); decorat cu „Steaua României” clasa a III-a; a fost arestat și condamnat pentru crime de război și eliberat în anul 1956.

[7] A.M.R., Fond Memorii tineri, dosar nr. crt. 18, f. 9.

[8] Bălan Grigore (n. 14 iulie 1896, satul Blăjenii de Sus, comuna Șintereag, jud. Bistrița Năsăud – d. 13 septembrie 1944, Sinaia); absolvent al Liceului din Năsăud și al Școlii Militare de la Viena; sublocotenent (1915), locotenent (1917), căpitan (1921, cu vechimea din 1920), maior (1929), locotenent-colonel (1936), colonel (1940), general (1944); a participat la Primul și cel de-Al Doilea Război Mondial; membru al Comitetului de Organizare al Gărzii Naționale din Năsăud (17 noiembrie 1918); a intrat în rândurile armatei române în anul 1920; comandant al Grupului 5 Vânători de Munte (1941-1943), comandant secund al Diviziei 2 Munte (1943-1944) și comandant secund al Diviziei 1 Munte (1944); decorații: Ordinele „Coroana României”, „Steaua României” cu spade în grad de comandor cu panglică de „Virtute Militară” (1944) și „Mihai Viteazul” clasa a III-a.

[9] A.M.R., Fond Memorii tineri, dosar nr. crt. 18, ff. 10-11.

[10] Ibidem, f. 12.

[11] Ibidem, f. 13.

[12] Boițeanu Ioan (n. 10 octombrie 1885 – d. 5 aprilie 1946); grade militare: sublocotenent (1909), locotenent (1912), căpitan (1916), maior (1917), locotenent-colonel (1925), colonel (1931), general de brigadă (1938), general de divizie (1942), general de corp de armată (1944); secretar general al Ministerului Apărării (1941-1942), comandant al Diviziei 3 Munte (1942-1943), al Diviziei 19 Infanterie (1943), al Corpului de Cavalerie (1943), al Corpului 1 Armată (1943-1944) și al Corpului 4 Armată (1944-1945), director al Școlii Superioare de Război (1944), președintele Comitetului de Direcție al Casei Oștirii (1941), ministru al Culturii Naționale și Cultelor (1944) și al Justiției (1944); decorații: Ordinul „Steaua României” în grad de comandor (1941).

[13] A.M.R., Fond Memorii tineri, dosar nr. crt. 18, ff. 14-15.

[14] Ibidem.

[15] Ibidem.

[16] Ibidem.

[17] Ibidem, f. 16.

[18] Ibidem.

[19] Ibidem.

[20] Ibidem, f. 17.

[21] Preotul căpitan Popescu a fost internat în spital între 14 februarie și 5 mai și în concediu medical între 5 și 12 mai 1945.

[22] A.M.R., Fond Memorii tineri, dosar nr. crt. 18, f. 18.

[23] Ibidem.

[24] Ibidem, f. 19.

[25] Ibidem.

[26] Ibidem.

[27] Ibidem, f. 20.

[28] Ibidem, f. 21.